

Solstițiu

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- E cea mai lungă noapte din anul ce se stinge,
Închide, deci, oblonul să nu aud cum ninge.

Mă doare plânsul ăsta al anului ce moare,
Hai, vino, ia-mă-n brațe și sulfă-n lumânare

Să stăm în întuneric, tăcuți ca două sfere
În universul vremii ce-și ia la revedere.

Sărută-mă și spune-mi că anul care vine
Vom înfrunta destinul și-o să ne fie bine.

E noaptea cea mai lungă din cea mai lungă iarnă,
Invocă, tu, zăpada și roag-o să se-aștearnă

Peste căsuța noastră, în anul care-și curmă
Penultima poveste și pleacă fără urmă.

- E noaptea ca o umbră ce-așterne peste case
Zăpezile tăcute, sub trena de mătase

Hai, vino, să ne-ascundem și să-mi colinzi o vreme,
Să uit ce lungă-i iarna. E încă prea devreme

Să tulburăm căldura acestei nopți când cerul
E mult prea sus, iubito, pe-afară numai gerul

Mai bântuie pe drumuri, deci, hai, rămâi în casă,
Să-mpodobim brăduțul, că mie nici nu-mi pasă

Că minutarul doarme sub un morman de cioburi,
Împodobește clipa cu vise și cu globuri

Și vino lângă focul ce toarce-a nostalgie
Să facem noaptea asta să sune-a poezie.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș